

Svěřenství v kontextu dědického práva

Abstrakt

Předmětem rigorózní práce jsou dva fiduciární instituty, které do českého soukromého práva přinesl nový občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 a jimiž jsou svěřenský fond a svěřenské nástupnictví. Práce obsahuje rozbor platné právní úpravy obou uvedených institutů na pozadí historického vývoje fiduciárních vztahů a porovnání zahraničních právních úprav trustu a fideikomisního nástupnictví. Institut svěřenského nástupnictví se do českého práva vrátil po padesáti letech. V případě svěřenského fondu, který v sobě směšuje prvky věcného a smluvního práva, se jedná o implementaci tradičního anglosaského právního institutu trustu do kontinentálního právního prostředí, což samo o sobě přináší řadu interpretačních a aplikačních výzev. Tyto výzvy jsou zvýrazněny pojetím zvoleným českým zákonodárcem, jež spočívá v následování quebeckého vzoru a konstituování odosobněného vlastnictví přičleněného k určitému účelu. Těžiště práce spočívá v konfrontaci právní úpravy uvedených svěřenských institutů s ustanoveními platného dědického práva zejména z pohledu potřeb plánování a kontroly mezigeneračního přechodu majetku. Zvláštní pozornost je v práci věnována institutu svěřenského fondu zřízovaného pořízením pro případ smrti, otázkám souvisejícím s právní úpravou ochrany nepominutelných dědiců a problematice přípustnosti změn svěřenského fondu v době po jeho založení. Autor obohacení českého práva o předmětné fiduciární instituty v zásadě vítá. Ve své práci však identifikuje a hledá odpovědi na otevřené otázky, které tuto problematiku provází a se kterými se mimo jiné setkává ve své advokátní praxi. V závěru práce se autor zamýšlí nad tím, které z dosud nevyjasněných záležitostí komplikujících současnou právní praxi a snižujících využívání předmětných fiduciárních nástrojů lze ponechat jejich přirozenému vývoji a vyjasnění budoucí judikaturou a které problémy spíše volají po legislativním řešení.

Klíčová slova:

Svěřenství

Povinný díl

Obmyšlený